

Cuvânt-înainte

*Aș da toată umbra pe care o mai am în suflet numai să te regăsesc,
Vale a Neajlovului, așa cum erai la vârsta de aur a vieții mele! Minunată
Vale a Neajlovului, prispa cu flori a sufletului meu...*

Toma Ștefan

*Pe Neajlov în jos, la numai circa 13 km de istoricul Călugăreni și la
29 km de București, pe șoseaua București-Alexandria, în satul Stâlpu,
comuna Iepurești, s-a născut, a crescut și-a scădat copilăria în râul
miracol, făcând toate boacănile specifice vârstei, distinsa personalitate,
conferențiar universitar, doctor în drept, colonel în rezervă, avocat,*

GEORGE COCA

Ca om care i-am urmărit pașii încă de când era în fașă, pot afirma cu certitudine că de mic copil a dovedit seriozitate, destoinicie, preocupare pentru învățătură, disciplină, curaj, ambiție, spirit de dreptate și, înainte de toate dragoste, de muncă, natură, credință și oameni.

De multe ori, gândindu-mă la George și văzându-i rezultatele și calitățile care l-au remarcat în toate instituțiile de învățământ pe care le-a absolvit, nu am putut să mă gândesc decât la influența covârșitoare pe care a avut-o asupra lui familia părintească (mama, cadru didactic, iar tatăl, un distins bucovinean, cunoscut și apreciat în tot județul) și, de ce nu, la influențele energiei pozitive transmise de apa tămăduitoare a acestor locuri de către întregitorul României de la 1600, Mihai Viteazul, prin inteligența, eroismul și vitejia sa, precum și de personalități de prim rang din fostul județ Vlașca, născuți și formați pe aceste meleaguri de poveste așa cum au fost Udriște Năsturel, unul dintre primii noștri cărturari, Ion Vinea, Tudor Vianu, Ion Barbu, Nicolae Cartojan, Nechifor Crainic (din comuna mea natală, Bulbucata, așezată la numai un kilometru sud de satul Stâlpu).

Care copil, care cetățean al plaiurilor muntene nu se mândrește cu marele scriitor Nichifor Crainic (Ion Dobre), născut în bordei, care a crescut în praf, cu opinci în picioare, dar datorită capacității sale, ambiției și dorinței nesecate de învățământ a ajuns ministru în anii cei mai grei ai țării, în timpul celui de al Doilea Război Mondial, mulți dintre acești concetățeni dorindu-și din tot sufletul să-i meargă pe urme pentru ridicarea prestigiului și valorii intrinseci a acestui colț de țară unde creșteau nu cu mult timp în trecut toate florile pământului și au dăinuit de secole vechile păduri de fag, stejar și tei pe malul Neajovului! A prins și cel care scrie aici toate aceste minunății, precum cântatul vrăjit al păsărilor cu glas de miere, ce fredonează atât ziua, cât și noaptea, de te îmbie, te îmbujorează cu imnuri numai de ele știute.

Iată de ce, dragă cititorule, gândindu-mă la toate acestea, consider că scriitorul George Coca, pe un asemenea fond sănătos și printr-o muncă asiduă, a devenit un strălucit cadru militar de carieră și o personalitate juridică și didactică de mare competență, clădindu-și postamentul personalității pe studii bine alese, așa cum au fost Liceul Militar Dimitrie Cantemir, Școala militară de artilerie „Ioan Vodă cel Cumplit”, Academia de Înalte Studii Militare, Facultatea de Drept a Universității București și alte câteva cursuri postuniversitare și cursuri de specialitate militare și civile.

Adunând din curiozitate anii de studii petrecuți de domnul profesor pe băncile școlilor, mi-au ieșit vreo 23 de ani de învățătură. Este ceva, nu?

În acest areal de poveste, a crescut și s-a dezvoltat ca un brad argintiu George Coca și, dacă prima etapă din viața sa, adolescența, a abordat-o cu seriozitate, bărbăție și speranță, fiind perioada studiilor, unde totul depindea doar de calitățile sale, viața i-a mers șnur...

Obținând gradul de ofițer, statutul s-a schimbat radical și a început lupta cu viața, cu societatea, lucrul cu materia cea mai sensibilă și dificilă, cea mai sacră și de preț din univers, OMUL, cu diversitatea lui de pregătire, concepția și cunoașterea lumii înconjurătoare.

Toate acestea l-au transformat în timp, l-au călit și astăzi avem în față un individ care a urcat frumos pe scara societății, a trecut prin multe funcții, multe specialități, dar și multe răspunderi.

Faptul că George Coca a pornit de la funcția de comandant de pluton de artilerie și a ajuns la funcția de general de divizie, apoi pe linie juridică a început cu cea de consilier juridic, a obținut cu brio doctoratul în drept și s-a ridicat pe treptele ierarhiei învățământului universitar până la gradul de conferențiar universitar și avocat a determinat probabil ca lucrările concepute să fie scrise cu un scop bine definit, acela de a reda societății ce a primit de la aceasta.

Astfel, și-a canalizat scrisul pe două direcții distincte în domeniul beletristicii, lucrări aparținând geniului epic, dar și de specialitate.

În lumea cărților se zice că în viață nu este niciodată târziu să te apuci de scris, faptul fiind demonstrat și în speța de față. George Coca a scris la început articole de specialitate cu zecile, dar cărțile care l-au consacrat și au dovedit că este un autentic scriitor prolific au apărut în ultimii ani, când probabil a considerat că experiența sa de viață, cunoștințele acumulate despre oameni, societate și legile care guvernează viața omului pe pământ și, de ce nu, în cosmos, toate sunt pregătite, iar conștiința de scriitor îi este forțată și îi permite să le prezinte și semenilor săi, astfel contribuind pe cât posibil la îmbunătățirea climatului și condițiilor de existență și conviețuire în pace și prosperitate a omenirii pe Terra.

Cele nouă lucrări publicate, toate apreciate de cei care au reușit să le citească, prezintă, după părerea mea și a lor, un important prilej de îmbogățire a cunoștințelor, de reflecție pentru studenți, un contact deosebit de valoros cu cunoștințele și noutățile cercetate și prezentate de un tânăr profesor penalist, cu idei noi și bine ancorate în contextul obligativității de armonizare a legilor după care ne conducem cu cele elaborate pe plan european.

Deoarece personal nu am nimic în comun cu profesia juridică, nu îmi permit decât să redau sincer spusele unei distinse doamne care i-a

fost scriitorului profesoară la Facultatea de Drept și care, participând cu bucurie la o lansare de carte scrisă de George Coca, ca specialist de prestigiu în domeniu, urmărindu-i activitatea și citindu-i cărțile publicate, afirma cu certitudine că discipolul ei se poate considera în anumite probleme juridice actuale „un real deschizător de drumuri“. Dumnezeu să îi ajute!

Pentru a argumenta cele afirmate de distinsa profesoară, voi cita câteva lucrări.

Procedura penală, în care, cu rigurozitatea-i caracteristică și elemente științifice pertinente, îmbină în mod armonios explicațiile teoretice cu jurisprudența instanțelor de judecată. Rigoarea științifică a lucrării o recomandă atât teoreticienilor, cât și practicienilor.

Instituții de drept procesual penal, volumul I, partea generală, curs universitar. Ca titular al acestui curs la Facultatea de Drept a Universității „Spiru Haret”, domnul profesor, cum i se adresează cu respect și admirație studenții săi, le oferă abordarea profesionistă a materiei drept procesual penal, ajutându-i să înțeleagă mai temeinic tainele acestei meserii, în multe spețe arătând foarte misterioasă... Cartea se remarcă în mod deosebit printr-o structură clară și concisă, reprezentări grafice și scheme care ușurează transmiterea și însușirea informației, formularea problemelor importante sub forma unor întrebări specifice, suplimentarea informației teoretice cu jurisprudență în vederea dezvoltării laturii practice.

Interesul general și drepturile fundamentale ale omului. În această valoroasă lucrare, autorul își propune să pună în discuție și să caute soluții la una dintre cele mai importante probleme contemporane ale dreptului, în care drepturile fundamentale ale omului își găsesc reperul juridic în acel criteriu valoric superior, reprezentat de interesul general. Acesta din urmă devine măsura imanentă a celor dintâi, aptă să asigure echilibrul practic al vieții și libertății noastre. În acest context, este de reținut accentul pe dimensiunea europeană a drepturilor omului, lăudabilă în anumite privințe, dar care în anumite momente-cheie, uită de

înțeleptele cuvinte lăsate nouă moștenire de marele scriitor rus Maxim Gorki: „Omul, cât de frumos sună acest cuvânt!“

În numele omului, aş adresa rugămintea respectuoasă cititorilor să amintească în orice ocazie politicianilor care ne conduc că sensul lor nu este axa planetei, ci OMUL cu toate privațiunile lui.

Studii de drept penal, drept comunitar și administrativ (achiziții publice). Lucrarea reprezintă rezultatele demersurilor științifice ale autorului și abordează două domenii, penal și administrativ, cu accente importante pe achizițiile publice.

Abordarea este una atât din punctul de vedere al cercetătorului, al cadrului universitar, cât și al practicianului, autorul îmbinând armonios activitatea didactică cu cea practică, având în vedere că în armată a avut prilejul să o pună în practică pe scară largă...

Acțiunea civilă în procesul penal exercitată de unitățile spitalicești, lucrare scrisă în colaborare cu Oana Lazăr. Autorii sintetizează alături de reglementările din domeniul penal și civil și pe cele din domeniul asigurărilor sociale de sănătate, surprinzând caracteristicile specifice infracțiunilor în urma săvârșirii cărora părțile vătămate sunt internate în unitățile spitalicești și pentru care se impune recuperarea cheltuielilor de spitalizare.

Cititorule, numai dacă citești în fugă titlurile acestor cărți sunt foarte convins că îți dai seama fără doar și poate de conținutul, seriozitatea și valoarea lor intrinsecă atât ca material didactic pentru institutele de învățământ superior de profil, cât și pentru informarea membrilor cetății.

Însă ceea ce surprinde pe cititor este faptul că stimabilul autor colateral cu literatura juridică a încercat și a reușit cu succes să propună literaturii române și un alt gen de scriere, care să iasă din tiparele moștenite de la înaintașii noștri, cu scopul bine vădit de a simplifica prezentarea textului și de a pune pe cititor să aibă aport la îmbogățirea reflecției privind interpretarea oarecum matematizată, tehnologizată a acestuia, ducând în final la scurtarea timpului de scriere și citire și uneori la aducerea în fața omului a zâmbetului atât de necesar, care în ziua de astăzi a dispărut cu desăvârșire...

În toate cele patru lucrări care îmbracă haina literaturii de gen epic, scriitorul apelează la procedeul descris mai sus, unde cu măiestrie se folosește de o puzderie de gânduri ce-l năpădesc în unele momente neconvenționale din programul său zilnic, fie așteptând strigarea dosarului la bară, fie prin foișor lângă un clondir, fie seara târziu sau dimineața devreme, când prăpăstioasele gânduri nu îi dau pace...

Așa au fost scrise, așa zice eu, „pe genunchi”, „Răvășite gânduri... unele și de prin excursii”, „Gânduri cârpite”, „Gânduri răzlețe”, „Impresii de călătorie din Israel, Iordania și Palestina” și cea de față, „Efemere gânduri și jurnal de călătorie”, toate menite să revigoreze un pic „țopăiala” din literatura noastră prezentă.

Dragă cititorule, gândurile lui George Coca nu sunt răzlețe, nici cârpite, nici răvășite, dar nici efemere, ele sunt perle înșirate pe axa vibratoare a timpului său, a patra dimensiune a universului, el culegându-le din jurnalul personal cu migala lui Arghezi și ordonându-le cum se cade unui ofițer de carieră, unui dascăl penalist, unui avocat matur care a întâlnit atâtea în viața lui, dar și a altora...

După cum ușor se poate concluziona din ultima sa carte, „gândurile efemer” nu reprezintă un simplu joc de cuvinte și de idei, autorul cu dibăcie se folosește de explicația cuvântului efemer (scurtă durată, vremelnice, trecător etc.), atribuind-o gândurilor omului, care nu sunt altceva decât o reflecție a creierului, una apărută în procesul istoric al muncii și în condițiile existenței sociale.

Cine nu îi dă dreptate acestuia, când societatea românească de azi condusă de oameni incompetenți nu este altceva decât „o mare cârpeală” care a „răzlețit” membrii societății ca urmare a legilor pripite fără noimă și niciun discernământ făcute de Guvern, fapt ce are ca urmare lipsirea românilor atât de prezent, cât și de viitor și obligarea volens-nolens a acestora să plece după păsările călătoare spre zărilor albastre!!!! Ce dureros, nu?

Îl mai apreciez pe scriitor pentru că merge dezinvolt pe un drum al literaturii puțin mai aparte deoarece propune ceva nou, așa cum a făcut

și Tristan Tzara (Samuel Rosenstock), cofondator al mișcării dadaiste, la început contestat chiar de oamenii de cultură români, dar care până la urmă a condus la o revoluție majoră în artele plastice și literatură.

De asemenea, eu, ca inginer, nu pot să nu salut încercarea de matematizare a scrierilor sale, în special a jurnalelor de călătorie, unde pentru a scurta fraza, în scopul câștigării spațiului și timpului, parcă aplică așa, cum a învățat la strategie în Academia de Înalte Studii Militare, teoria grafelor (drumul critic), lăsând ca epitetele, metaforele etc. – pedanteria literaturii române –, într-adevăr, și frumusețea ei încântătoare, să și le închipuie cititorul în mintea sa, fiecare cu aportul său de pregătire...

Domnule profesor, în final ce aș vrea să îți spun: mie unul îmi place că te lupți cu timpul, aplicând în literatură geometria euclidiană (drumul cel mai scurt dintre două puncte este linia dreaptă), adică text fără ocolișuri, fără brizbizuri... Dar cum bine ai sesizat în carte, ce ne facem cu teoria relativității, a marelui gânditor Albert Einstein, unde spațiul și timpul sunt infinite, iar Pământul este curb... Te rog să te mai gândești și tu și să rugăm și pe stimații tăi cititori să își pună capul la contribuție, altfel trăim ca să trăim...

Oricum, Armata Română, învățământul românesc juridic, justiția română unde acum cu onoare îți faci datoria, să fie mândre că au fost și sunt slujite de o asemenea personalitate, om integru, multilateral pregătit, care prin tot ceea ce face dovedește dragoste de meserie și în primul rând de oameni și ADEVĂR.

Cred că acesta este secretul pentru care studenții tăi te apreciază, oameni de pretutindeni te caută și îți dau de lucru „la bară” cu necazurile lor, iar societatea și literatura română au de câștigat cu cât timpul tău neconvențional (în foisor, seara târziu, dimineața devreme) creat acolo pentru scris este tot mai mare.

Personal, mă simt onorat că mi-ai solicitat acest cuvânt-înainte și port bucuria nespus de mare în suflet când mă gândesc că drumul vieții tale punctat de mine mai sus se suprapune în cea mai mare parte cu al

meu, începând cu „pantalonii cu lampas purpuri” de la liceul militar care mi-au furat întâi mie inima pentru armată și apoi ție și derulându-se cu mici abateri până la finalizarea cu succes a câte 23 de ani de învățatură fiecare, studii serioase în interesul personalității noastre, dar în primul rând al țării.

George, îți mulțumesc pentru că m-ai urmat, îți urez să rămâi toată viața același om și să scrii până la adânci bătrâneți, că har ți-a dat Cel de Sus, bagajul (nu de alarmă) cu cultura necesară unui scriitor este la purtător. Nu rămâne decât să rugăm pe Domnul să-ți mențină sănătatea și astfel sunt sigur că drumul tău va fi pavat cu perle. Merge înainte!

Cu stimă și considerație pentru tine și cititorii tăi,

Ștefan Toma
22 noiembrie 2018

EFEMERE GÂNDURI

Roboții

3 noiembrie 2017

Roboții nu dau examen, dar pot fi licitați. Roboții plătesc taxe, impozite? Au contracte de muncă? Pot fi suspendați din funcție sau pot fi sancționați disciplinar?

Roboții votează?

Că oricum erau oamenii roboți când votau.

Vreți președinte robot?

Vreți UE robot?

Să nu se supere roboții pe noi, dar, după cum evoluează tehnica și educația oamenilor, cam așa se prevede... au șanse!

Dar mă întreb ce ne facem cu reflecția geniului omenirii Albert Einstein, care spunea: „Îmi este teamă de ziua în care tehnologia va fi mai importantă decât relațiile interumane. În lume va exista o generație de idioți”.